

zondag

## Onderweg

Psalm 120 en 121

*“De HEERE zal u bewaren voor alle kwaad”.*

Is dat echt zo, wat Psalm 121 daar zegt? Psalm 120 lijkt realistischer. Die wordt gezongen door iemand die ver van huis is. “Wee mij, dat ik als vreemdeling in Mesech verblijf, dat ik woon in de tenten van Kedar” (vers 5). Mesech en Kedar liggen ver buiten Israël, maar ook ver bij elkaar vandaan. Dit zal daarom wel overdrachtelijk bedoeld zijn: de dichter is ver van huis. Dat wil zeggen: ver verwijderd van de tempel in Jeruzalem. In een omgeving die wordt beheerst door leugens. Wij kennen dat. In onze persoonlijke omgeving. In de grote en de kleine politiek. Wat is deze wereld nog ver van Huis!

We lezen de komende twee weken de Bedevaartspsalmen. Ver van huis zijn we op weg naar Huis! Psalm 121 verzekert de dichter van Psalm 120, en jou: de HEERE zal jou onderweg beschermen. Het wordt je toegezegd, vandaag ook in de kerkdiensten. En jij mag het voor jezelf beamen: “Mijn hulp is van de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft.” Hij brengt je Thuis!

maandag

## Rechtspraak

Psalm 122 en Jesaja 2:1-5

*“Want daar staan de zetels van het recht.”*

Waarom ging een Israëliet zo graag naar Jeruzalem? Omdat Jeruzalem was wat Jezus vandaag voor ons is: daar waar God vrede geeft. Vrede tussen God en mensen en tussen mensen onderling. Dat laatste ook: in Jeruzalem staat niet alleen de tempel, maar ook de hoogste rechtbank. Om recht te doen aan de zwakken, redding te bieden aan de armen, maar de onderdrukker neer te slaan. Jesaja ziet vooruit dat alle volken die rechtspraak bij de HEERE zullen zoeken. De wereld snakt naar recht!

Iemand die naar de tempel ging, en iemand die gisteren naar de kerk ging om Jezus Christus te ontmoeten, sluit zich niet af van waar de wereld om vraagt. Hij gaat niet met de rug naar de samenleving staan. Hij maakte een heel wezenlijk statement: wij verwachten het heil voor deze wereld van God! En als we de kerk weer uitgaan, die samenleving in, dan willen we die vrede van God en dat recht uitleven en uitdelen aan de mensen tussen wie we leven. Op maandag leven we vanuit de zondag.

dinsdag

## Slaven?

Psalm 123

*“Zoals de ogen van een slaaf de hand van zijn heer volgen...” (NBV21)*

Zijn wij slaven van God? We hebben toch niet “de Geest van slavernij” ontvangen, maar “de Geest van aanneming tot kinderen” (Rom. 8)? Is het christelijke geloof, net als de Islam, een godsdienst van onderwerping? Islam betekent ‘onderwerping’ en in veel namen van moslims zit het element ‘abd’, dat betekent ‘slaaf’. In de Islam is de mens voor God niet zijn kind, maar zijn slaaf. Hoe zit dat met deze psalm?

Het punt dat de dichter maakt gaat niet over onderwerping, maar over afhankelijkheid. Een slaaf in Israël maakte (als het goed was) deel uit van de groot-familie en zijn meester gaf hem zijn levensonderhoud. De ogen van de slaaf volgen de hand van meester niet omdat hij slaag verwacht, maar omdat hij van zijn meester verwacht wat hij nodig heeft.

Zoals een goede meester voor zijn slaaf zorgde, zorgt God voor ons. Daar mag je op vertrouwen, ook als iedereen om je heen dat belachelijk vindt (zoals de dichter meemaakte).

Kijk zo naar God: we leven uit zijn hand. Ook vandaag.

woensdag

## Blijf het zeggen!

Psalm 124

*“- zeg dat toch, Israël –“*

Hoelang blijven we het zeggen? “Als de geallieerden ons in 1945 niet hadden bevrijd, dan hadden we nooit de vrijheid gekend waar we nu van mogen genieten.” Dat is helemaal waar. Maar hoe erg zou het zijn als die herinnering definitief wegzakt? De bevrijding in het verleden is geen garantie voor de toekomst.

Dat is anders met de bevrijdingsacties van God. Als God ons niet uit Egypte had geleid... Als Hij ons niet had teruggebracht uit de ballingschap... Als Hij Jezus niet uit de dood had opgewekt... Door al die daden heeft God naam gemaakt. En die reputatie zal Hij blijven waarmaken. Zijn bevrijdingsdaden in het verleden zijn wél een garantie voor onze toekomst.

Hoe houden we de herinnering daaraan levend? Door het steeds weer te zeggen. In je gebed. In liederen die je zingt of beluistert. Samen in de kerk. In veel kerken beginnen de diensten met de belijdenis uit deze psalm: “Onze hulp is in de Naam van de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft.” De definitieve bevrijding komt!

donderdag

## Onwankelbaar?

Psalm 125

*“Wie op de HEERE vertrouwen, zijn als de berg Sion, die niet wankelt, maar voor eeuwig blijft.”*

Ik moet de eerste nog tegenkomen die altijd onwankelbaar is in zijn of haar vertrouwen op God. Verwacht Psalm 125 teveel van gelovigen? Nee. De psalm verwacht veel van Góð. Die is onwankelbaar (en daarom is de plaats waar Hij woont onwankelbaar). Omdat die God om zijn volk heen staat zoals bergen rondom Jeruzalem, daarom kan dat volk niet omvallen, en wie bij dat volk hoort ook niet.

Misschien ben je tijdens je vakantie in de bergen geweest. Haal je het beeld voor de geest: die indrukwekkende rotspartijen, geen beweging in te krijgen. Zó staat God om jou heen! En niet alleen om jou, maar om heel zijn volk. Het grote en het kleine kwaad, wereldwijd en in je eigen omgeving, zal niet het laatste woord hebben. Gods kerk zal nooit ten onder gaan. En jij ook niet.

Moet je daarvoor onwankelbaar vertrouwen? De psalm nodigt je uit om op de onwankelbare God te vertrouwen. Dat kan zelfs met het gebed “ik vertrouw, kom mijn gebrek aan vertrouwen te hulp!” Dat maakt jou onwankelbaar.

vrijdag

## Huilen en lachen

Psalm 126

*“Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien.”*

Waarom zou een boer huilen als hij zaait? Omdat hij al een paar misoogsten heeft gehad, misschien. En omdat hij het graan dat hij zaait uit de mond van zijn kinderen moet sparen. Er kunnen zoveel redenen zijn dat het huilen je nader staat dan het lachen. Voornemens lopen op niets uit. Projecten mislukken. Een medische behandeling is tevergeefs. Allemaal weggegooide inspanningen! Het levert allemaal niks op.

Ja, maar... als er één leven totaal mislukt leek, was het dat van Jezus. Maar toen zijn lichaam in het graf gezaaid was, stond Hij weer op! Toen Hij terugkeerde uit de dood, werd er gelachen in plaats van gehuild! “De HEERE heeft grote dingen bij ons gedaan!”

En daarom zal ook ons leven geen vergeefse inspanning zijn. Hoe het kan – wie zal het zeggen? Wie zal zeggen hoe het kan dat weggegooid graan een veelvoud aan nieuwe graankorrels oplevert? En toch is het zo – zie Jezus’ opstanding. Onze tranen zijn een realiteit, je hoeft ze niet te verbergen. Maar eens zúl je lachen!

zaterdag

## Slapend rijk

Psalm 127

*“... de HEERE geeft [het] Zijn beminde [in de] slaap.”*

Een intrigerende belofte, zeker als je aan het begin of aan het einde staat van een lange, drukke werkdag. Is dat harde werken voor een gelovige niet nodig of zelfs verkeerd? Nee, de psalm keert zich niet tegen workaholics. De dichter sluit aan bij wat het gewone leven is van een boer in Kanaän: vroeg op, tot laat doorgaan, lange dagen. Dat hoort er net zozeer bij als zwoegen om een huis te bouwen en de inspanning om 's nachts te waken op de stadsmuren. Maar het is allemaal zinloos als je inspanningen buiten God om gaan. Waar werk je dan voor? Wat is uiteindelijk het doel van al je inzet?

Als je aan het eind van de dag je werk aan de HEERE kunt opdragen, dan geeft dat rust. “De HEERE geeft Zijn beminde slaap” (ik denk dat de tekst zo gelezen kan worden). Zorgen voor brood op de plank kan inspannend zijn. Maar je leven hangt niet af van jouw inspanningen. Dat is goed nieuws voor iedereen die hard werkt. Je bent slapend rijk.

zondag

## Welvaartsevangelie

Psalm 128

*“De HEERE zal u zegenen vanuit Sion.”*

Een wat ongemakkelijke psalm. Alsof het iedereen die ontzag voor God heeft voor de wind gaat. Een voldoende inkomen, een mooi gezin, een lang leven... Gelovigen uit het oude verbond weten ook wel dat dat niet altijd zo is. En toch zingen ze het, op weg naar Jeruzalem. Daar ligt tegelijk het geheim van deze psalm. “De HEERE zal u zegenen vanuit Sion.” Sion, Jeruzalem, is de plaats waar God mensen met zich verzoent. De voorafbeelding van wie Jezus Christus is voor ons. Hij is de bron van ons levensgeluk. En dat geluk zal inderdaad onovertroffen zijn. De psalm bezingt dat geluk in de vorm van een mooi leven van een traditioneel boerengezin. Maar het zal veel en veel meer omvattend zijn! Alles wat je nu als geluk ervaart zal erbij verbleken.

Laat dat je er ondertussen niet van weerhouden om dat geluk van het ‘gewone’ leven, als je dat kent, te ervaren als een voorschot op dat onvoorstelbare geluk dat iedereen wacht die leeft in ontzag voor de HEERE.

maandag

## En toch!

Psalm 129

*“Toch hebben zij mij niet overwonnen!”*

Dit is geen individuele ontboezeming. Israël moet het zeggen. Dat het van jongs af aan te maken heeft gehad met uitbuiting en onderdrukking. Het begon in Egypte. Later kwam de deportatie naar Babel. Daarna kreeg Gods volk er mee te maken binnen het Romeinse rijk. En tot op de dag van vandaag worden christenen vervolgd om hun geloof. En wordt de kerk in de Westerse wereld steeds kleiner.

Maar zeg dan ook met elkaar: “en toch!” Van de grootmachten die in de loop van de geschiedenis Gods volk onderdrukt hebben hoor je niets meer: het Egyptische rijk, de Assyriërs, de Babyloniërs, het Romeinse rijk, het Derde rijk... Maar het kleine staatje Israël bleef bestaan, en de kerk is nog steeds wereldwijd aanwezig. Dank zij God!

De geschiedenis heeft twee gezichten: dat van die grote rijken, die opkomen én weer verdwijnen. En dat van het kleine Israël en die weinig imponerende kerk, die er nog steeds is. Wie bij Gods volk hoort, staat aan de goede kant van de geschiedenis!

dinsdag

## Ontzagwekkend

Psalm 130

*“... opdat U gevreesd wordt” (HSV).*

*“... daarom eert men U met ontzag” (NBV21).*

Wat doet vergeving met je? Als jij echt fout zat en een ander vergeeft je dat, ben je daar natuurlijk blij mee. Maar misschien denk je stiekem ook: als ik erken dat ik fout zat móet die ander me toch ook vergeven? Dat is toch een Bijbelse opdracht?

Bij God kun je dat niet denken. God is niets aan ons verplicht. Als je je indenkt dat je met je schamele christelijke leven, of met je rijke christelijke leven, voor God zou staan, en Hij zou jou beoordelen – wat je deed en wat je niet deed, wat je dacht en wat je niet dacht, wat je voelde en wat je niet voelde... “Heere, wie zal staande blijven?”

En toch vergeeft Hij! Het is niet te bevatten. Hoe kan iemand zó goed zijn?! Dat is ontzagwekkend. Dat is wat Gods vergeving in ons opwekt: ontzag. Wat onze vaders noemden: ‘vrees’ voor Hem. Dat is niet: bang zijn voor God. Maar wel: diep respect. Hoog tegen Hem opkijken. Niet angstig, maar juist vol verwachting. “Ik verwacht de HEERE, meer dan wachters op de morgen.”

woensdag

## Zuigeling of peuter?

Psalm 131

*“Mijn ziel is in mij als een kind dat de borst ontwend is.”*

In de tijd van deze psalm kregen kinderen veel langer borstvoeding dan in onze tijd: ze waren wel een jaar of drie voordat ze helemaal ‘van de borst af’ waren. Met zo’n kind, een peuter zeg maar, vergelijkt de dichter zichzelf – en hij wenst jou toe dat je bij God ook zo’n peuter bent.

Wat is het verschil tussen een zuigeling en een peuter? Voor een zuigeling is z’n moeder iemand die zijn behoeften bevredigt: hij móet bij haar drinken, nu! Een peuter is dat ontwend. Maar hij wil evengoed bij zijn moeder zijn – zeker als hij zich pijn gedaan heeft of verdrietig is. Niet om wat zij hem kan geven (melk), maar om wie zij is.

Tussen moeder en kind is dat iets natuurlijks. Tussen de Here en ons niet. De dichter heeft zijn ziel tot rust gebrácht. Door te aanvaarden dat hij niet op alle vragen een antwoord heeft. Dat God dingen kan doen of kan toelaten waar hij niets van begrijpt. Dat maakt de weg vrij om naar God te gaan. Als een peuter naar zijn moeder. Bij Hem kom je tot rust.

donderdag

## Woningkeus

Psalm 132

*“De HEERE heeft Sion verkozen, Hij heeft het begeerd tot Zijn woongebied.”*

Waar ben jij in deze psalm? Het gaat over David, en over Sion (aanduiding van Jeruzalem als stad waar de HEERE wil wonen). Het gaat over heel lang geleden, interessant zoals ruïnes interessant kunnen zijn – maar is het meer dan dat?

De bedevaartgangers zongen dit terwijl ze naar Sion op weg waren. Al zingend beseffen ze wat God beloofd heeft: in Sion wil Hij wonen. God heeft ervoor gekozen om tussen zijn volk te wonen! Dat betekent onvoorstelbare welvaart en welzijn voor dat volk. En een zoon van David zal daar regeren: een koning die namens God voor de mensen zal zorgen.

Beide dingen heeft God waargemaakt en gaat Hij waarmaken in Jezus Christus: Hij is Gods tempel onder de mensen en Hij is die koning! Dat gaat niet alleen over lang geleden, dat gaat ook over nu en over de toekomst.

Waar ben jij in deze psalm? Jij mag bij het volk horen dat hiervan geniet. God koos ervoor om jou bij Zich te laten wonen. Dit is voor altijd jouw werkelijkheid!

vrijdag

## Woongroep

Psalm 133

*“Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het dat broeders ook eensgezind samenwonen.”*

Hoe lijkt het je om in een woongroep te wonen? Een hele stap is dat! Met onze partner en/of ons gezin onder één dak, dat heeft toch meestal wel de voorkeur. Toch is er een woonvorm die dat ideaal overstijgt: samen wonen bij de HEERE. Zoals Israël dat beleefde in Sion, tijdens de bedevaarten. Daar woont God (zong Psalm 132), maar daar wil Hij niet alleen wonen, maar samen met zijn volk. Samen bij Jezus Christus zijn, dat is de ideale woonvorm. Ook al kan dat ideaal worden aangetast door onenigheid. Het is niet voor niets dat de dichter zo verrukt is over dat eensgezinde samenwonen. Dat is blijkbaar niet vanzelfsprekend. En toch: samen als Familie bij de HEERE wonen overtreft de natuurlijke familiebanden. In de kerk is niet het gezin de ultieme vorm van samenleven. Wil je daar eens aan denken als je zondag weer in de kerk bent en om je heen kijkt? Samen bij Christus, “dáár gebiedt de HEERE de zegen en het leven tot in eeuwigheid”. Dat is pas een levensloopbestendige woonvorm!

zaterdag

## Zegenen en gezegend worden

Psalm 134

*“Zegen de HEER ... moge uit Sion de HEER u zegenen” (NBV21)*

Na hun pelgrimstocht gaan de bedevaartgangers terug naar huis, met de zegen van de HEERE. Zoals wij 's zondags (morgen opnieuw) de nieuwe week ingaan met Gods zegen: Hij wil met ons meegaan en in ons leven aanwezig zijn. Maar degenen die naar huis gaan roepen de mensen die achterblijven, de priesters, op: blijven jullie de HEERE zegenen! De psalm gebruikt inderdaad drie keer hetzelfde woord. ‘Zegenen’ is: tegen iemand goede dingen over hem of haar zeggen. God zegt ons goede dingen toe – daar leven wij van op. Maar omgekeerd geniet God ervan als wij tegen Hem goede dingen over Hem zeggen: U bent groot, machtig in wat u doet, geweldig in uw goedheid, ongelooflijk barmhartig!

Wij zien uit naar de zegen van de HEERE. Die zegen wil ons ertoe brengen dat wij God ‘zegenen’. Ik nodig je uit om morgen zó naar de kerk te gaan: om Gods zegen te ontvangen én om God te zegenen. Het mogen de polen zijn in ons dagelijkse leven met God: zegenen en gezegend worden.